

(၅)

စိတ်ကိုနိုင်လျှင်

သုဒုဒ္ဒသံ သုနိပုဏံ၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ။

စိတ္တံ ရက္ခေယ မေဓာဝီ၊ စိတ္တံ ဂုတ္တံ သုခါဝဟံ။

ဘိက္ခု = ရဟန်း၊ သုဒုဒ္ဒသံ = အလွန်မြင်နိုင်ခဲ့ထသော၊ သုနိပုဏံ = အလွန် သိမ်မွေ့စွာထသော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ = အကြင်အမှတ်မရှိ အလိုရှိရာ အာရုံ၌ ကျလေ့ရှိထသော၊ စိတ္တံ = စိတ်ကို ၊ မေဓာဝီ = ပညာရှိသည်၊ ရက္ခေယ = စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဂုတ္တံ = လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သော၊ စိတ္တံ = စိတ်သည်၊ သုခါဝဟံ = လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ဆောင်နိုင်၏။

ဓမ္မပဒ-ဂါထာ-၃၆။

အလွန်မြင်နိုင်ခဲ့ထသော အလွန်သိမ်မွေ့ထသော မိမိအလိုရှိရာ အာရုံတို့၌ သက်ရောက် ကျက်စားလေ့ရှိထသော စိတ်ကို၊ ပညာရှိသည် စောင့်ထိန်းရာ၏၊ စောင့်ထိန်းထားသောစိတ်သည် ချမ်းသာကိုဆောင်၏။

စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အစဉ်အလိုက် တွေ့ရသော ဂါထာများမှာ ဂါထာတစ်ခုနှင့် တစ်ခု သဘောချင်းတူသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ဆိုဘိသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဖြစ်ပုံချင်း မတူကြဘဲ အထိုက်အလျောက် ကွဲပြားကြသည်ကို ဦးမင်္ဂလာက စေ့ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ယခုခေတ် စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆေးရုံကြီးများတွင် စိတ်ဝေဒနာရှင် လူနာမှန် သမျှကို ‘စိတ်မကောင်းသူ’၊ ‘စိတ်မနံ့သူ’ဟု ခေါ်လျှင် မမှားနိုင်သော်လည်း ထိုဝေဒနာရှင် တစ်ဦး၏ စိတ်ရောဂါနှင့် အခြားဝေဒနာရှင်တစ်ဦး၏ စိတ်ရောဂါတို့မှာ ကွဲပြားခြားနားနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတွင် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကုစားကယ်မ နည်း ပြဟောကြားတော်မူသော တရားဂါထာများမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစီ၏ အကြောင်းရင်း အဖြစ်အပျက် စိတ်ရောဂါကိုမူတည်၍ ‘အနာနှင့်ဆေး’ တည့်အောင်ပေးတော်မူသည်ဟု ကြည့်ညိုနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ နည်းယူနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ‘ဖော်နည်းကား’ ဆေးအမည် များကို (ရေလဲ) စားသုံးရန် အညွှန်းနှင့်တကွရလျှင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မိမိတို့၏ ရောဂါ အတွက် ဆေးဖော်စားသင့်သည်ဟု ဦးမင်္ဂလာက ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ဖော်ပြပြီးခဲ့သော ဂါထာအမှတ် ၃၅ အညတရ ရဟန်းဝတ္ထုတွင် မာတိက

မာတာ အနာဂါမ် ကျောင်းအမကြီးထံသို့ ရောက်လာခဲ့သော ‘အညတရ’ ရဟန်း၏ စိတ်ကို ကြည့်ပါ။ မိမိစိတ်ကို မိမိမယ့်၍ (ဝါ) မိမိ၏စိတ်ကို မိမိမနိုင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံ ပြန် ပြေးခဲ့ရသည်။

မြတ်စွာဘုရားက ‘နှိမ်နင်းဖို့ခက်သောစိတ်ကို နိုင်အောင် နှိမ်နင်းနိုင်လျှင် အကျိုး ရှိလိမ့်မည်’ ဟု ဆုံးမပြီး ထိုရဟန်းကို မာတိက မာတာထံ ပြန်၍လွှတ်တော်မူလိုက်သည်။

ယခု ဂါထာအမှတ် ၃၆ တွင်ကား ‘ကြောင့်ကြ’ စရာများ၌ အကြောင့်ကြလွန် နေသော စိတ်ဝေဒနာရှင် အနုပုဗ္ဗအမည်ရှိ ရဟန်းအား ဆုံးမတော်မူသော ဂါထာဖြစ် ကြောင်း ဦးမင်္ဂလာသိရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အနာထပိဏ် သူဌေးရဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး မြို့သူမြို့သားနှင့်တကွ အခြားမြို့က ရောက်လာကြတဲ့ ရဟန်းရှင် လူတို့ကို တရားဟောပြနေတဲ့အခါကာလဖြစ်တယ်။ အညတရ နတ်သားတစ်ပါးက သန်းခေါင်အချိန်မှာ လာရောက်လျှောက်ထားတဲ့အတွက် သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရား တော်ကို ဟောတော်မူ လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကြီးဟာ သာဝတ္ထိမြို့မှာသာမက သောဠသ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပြည်ထောင်တိုင်အောင် ပျံ့နှံ့ကျော်စောသွားတဲ့ အချိန်ပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် ပူရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ အစရှိတဲ့ တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ကို ကိုးကွယ်တဲ့ လူနည်းစုလောက်ကလွဲလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သား အကုန်လိုလို မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ဝေနေယျများသာ ဖြစ်နေကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဟာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှန်သမျှ ပြုနေသူဖြစ်တယ်။ လောကရဲ့ ဆင်းရဲခြင်းတွေကိုလည်း အလွန်စက်ဆုပ်နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူ့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်ကို လျှောက်ထားတယ်။

“တပည့်တော်အား ဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်စရာအကြောင်းတစ်ခုခုကို ဟောကြားတော် မူပါဘုရား”

အဲသည်လိုဆိုတော့ သူ့ဆရာ ရဟန်းက -

“ဒါယကာ ဆင်းရဲမှလွတ်လိုလျှင် စာရေးတံဆွမ်း လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၌ လှူအပ်သောဆွမ်း နှင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းကိုလှူပါ။ ရဟန်းတို့နှင့်အပ်သော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတို့ကိုလှူပါ။ မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းငွေကြေးတို့ကိုလည်း သုံးစု-စုပြီးတော့ တစ်စုကို စီးပွားရှာဖွေ အရင်းအနှီးလုပ်၊ တစ်စုကို မိမိနှင့်တကွ သားမယားတို့ပါ သုံးဆောင်၊ ကျန်တစ်စုကို ဘုရားသာသနာတော်အတွက် လှူဒါန်းထောက်ပံ့ပါ။” လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

သူဌေးသားလည်း ဆရာရဟန်း ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်လှူဒါန်း နေတယ်။ သို့ပေမယ့် သူဌေးသားဟာ အားမရသေးပါဘူး။

“အရှင်ဘုရား ဆင်းရဲလွတ်ဖို့ရာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းများ ရှိသေးသလား” လို့မေးပြန်တယ်။

“ဒါယကာ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်တကွသော ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါး သီလတို့ကို အခါအားလျော်စွာ စောင့်ထိန်းပါ” လို့ မိန့်တော်မူပြန်တယ်။ သူဌေးသားလည်း ယခင်က အလှူအတန်းများအပြင် သီလများကိုလည်း ကောင်းစွာ ဆောက်တည်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအားမရသေးပါဘူး။

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့နည်းများ ရှိသေးသလားဘုရား” လို့ မေးပြန်တယ်။ သည် တစ်ခါတော့ -

“ဒါယကာ ဆင်းရဲကို တကယ်လွတ်ချင်ရင်တော့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်မှာ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ ရဟန်းအဖြစ် ခံယူရုံပဲ ရှိတယ်။ အသင်ရဲ့ဥစ္စာစီးပွား သားမယားတို့ကို ပယ်ဖြတ်၍ ရဟန်းပြုနိုင်မလား” လို့ ပြောတော့ -

“ဆင်းရဲခြင်း ကင်းဖို့ရာဆိုလျှင် တပည့်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားပဲ တပည့်တော်ကို ရဟန်းပြုပေးပါ” ဟု လျှောက်ပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းကို တစ်ခါတည်း လိုက်သွားတော့တယ်။

ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို တစ်ဆင့်နှင့်အားမရလို့ အဆင့်ဆင့်ပြုလုပ်ပြီး ရဟန်းခံ လာတဲ့အတွက် အဲဒီသူဌေးသားရဟန်းကို အနုပုဗ္ဗ ရဟန်းလို့ ဘွဲ့အမည်ပေးကြတယ်။ အလွန်စိတ်အားထက်သန်စွာ သာသနာတော်ကို ဝင်ရောက်လာသည့်အကြောင်း သိတော် မူကြသည့်အတွက် အဘိဓမ္မာဆောင် ရဟန်းတော်က ကမ္မဝါစာဆရာ နိဿရည်းဆရာ အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်တော်မူပေးတယ်။ ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတော်တစ်ပါးက ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ လုပ်ပေးတယ်။ သူဌေးသားမှဖြစ်လာသည့် အနုပုဗ္ဗရဟန်းဟာ ဗဟုကိစ္စများလှသည့် အိမ် ထောင်သည်ဘဝမှ လွတ်ကင်းပြီး ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာခြင်းကို ခံစားရတဲ့အတွက် အလွန်ကျေနပ်နေတယ်။ အလွန်တရာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေတယ်။

သူ့ ဝါသနာအတိုင်း “ယခုထက်ကောင်းသည့် အနေအထိုင် အပြုအမူ အကျင့် တရားများ ရှိသေးသလား” လို့ ကမ္မဝါစာဆရာ၊ နိဿရည်းဆရာဖြစ်သည့် အဘိဓမ္မာဆောင် ဆရာရဟန်းထံသွား၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားတယ်။

အဲသည်တော့ အဘိဓမ္မာဆောင် ဆရာတော်က -

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ အဘိဓမ္မာနှင့်ဆိုင်ရာ စိတ်နေစိတ်ထား တရားများကို နေ့စဉ်ဟောကြားဆုံးမတော်မူတယ်။

အနုပုဗ္ဗရဟန်းလည်း ဆရာသမား ဟောကြားဆုံးမသည့်အတိုင်း နာခံမှတ်ယူ ကျင့် ဆောင်နေပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာထံ ရောက်သွားပြန်တော့ -

“ဘုရားသာသနာတော်မှာ ဒီလို ဒီလိုအမှုမျိုးတွေကို ပြုရမယ်၊ ဒီလိုဒီလို အမှုမျိုး တွေကို မပြုရဘူး၊ ဒီအမူအရာကား လုပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီအမူအရာကား မလုပ်ကောင်း ဘူး” ဆိုတဲ့ ဝိနည်းတရားတော်များကို နေ့စဉ် သင်ပေးတော်မူတယ်။

ဝိနည်းတရားတော်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘုရား ဥပဒေတော်များသာဖြစ်တယ်။ “ဒီအမှုကို

ကျူးလွန်မိရင် ဒီလိုအပြစ်သင့်စေ” လို့ အမိန့်အာဏာတော်ထားသည့် အကြောင်းတရားများ ဖြစ်တယ်။ အင်မတန်သိသာထင်ရှားသော ဥပဒေများရှိသလို အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဥပဒေများလည်းရှိတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် သိလွယ်၍ ရှောင်ကြဉ်နိုင်သော ဥပဒေများရှိသလို ကိုယ်တိုင်မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် အသိရခက်သော စိတ်အမူအရာ ကိုယ်အမူအရာကလေးများ မထားတတ် မပြုတတ်နိုင်တဲ့ သိမ်မွေ့သော ဥပဒေများလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို အကျယ်ချဲ့လိုက်လျှင် ကုဋေကိုးထောင်ကျော် ရှိတယ်တဲ့။ အပ်ဖျားပေါ် မုန်ညင်းစေ့တင်ထားသလို အလွန်ဂရုစိုက်ရတယ်တဲ့။

အနုပုဗ္ဗရဟန်းမှာ ခက်ခဲမြားမြောင့်တဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တို့ အလယ်တွင် မလွန် သာအောင် ကျပ်တည်းဆင်းရဲလာတော့တယ်။ အသွားအလာအနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အစားအသောက်မှစ၍ သည်လိုလုပ်မိတာ အာပတ်သင့်နိုးနိုး၊ သည်လိုလုပ်လိုက်လျှင် အာပတ်သင့်နိုးနိုး၊ ဟိုလိုလုပ်လိုက်လျှင် အာပတ်သင့်နိုးနိုးနဲ့ ကုက္ကုစ္စ သံသယ အထောင် အသောင်းရဲ့ ထုထောင်းနှိပ်စက်ခံနေရတယ်။

‘ငါ့နှယ်-ဆင်းရဲမှလွတ်အောင် ရဟန်းဘောင် တက်ခဲ့ပါတယ်။ ရဟန်းတွေရဲ့ ဝိနည်းတရားကို သတိထားနေရတာက အလွန်ဆင်းရဲနေရပါကလား။ လောကုတ္တရာ အကျိုးအမြတ်မထွက်ဘဲ အာပတ်အမျိုးမျိုးစုပုံပြီး အညစ်အကြေး အထပ်ထပ်နှင့် သာသနာ ဘောင်မှာညစ်ပတ်နေမယ်ဆိုရင် လူထွက်တာကမှ အပြစ်ကင်းလိမ့်ဦးမယ်။ လူ့ဘဝနဲ့ပဲ ယခင်ကလို ဒါနသီလ ဘာဝနာ လုပ်လျှင်လည်း ရသားပဲ။ အင်း-လူ့ဘဝ ပြန်ရောက် ပြန်လည်း ကုသိုလ်က တစ်ပဲ။ ငရဲက တစ်ပိဿာ ဆင်းရဲစရာတွေ မှီလို ပေါက်လာကြမှာပဲ’ လို့ တွေးပြီး မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်နေရရှာတယ်။

အနုပုဗ္ဗရဟန်းဟာ တကယ့်သဒ္ဓါတရားနှင့် ရဟန်းပြုလာသူမို့ သည်လိုစိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတာဖြစ်တယ်။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ ဘဝကိုလည်း အလွန်စုံမက်နေတယ်။

အဲသည့်အခါက ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော်ဟာ နေလိုလလို အထွန်းပဆုံးအချိန် ဖြစ်တယ်။ သာဝတ္ထိမြို့ တစ်မြို့လုံး သင်္ကန်းရောင်တွေ ထိန်ထိန်ဝင်းနေတယ်။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရဟန်းခံလာသူတွေ မစဲအောင်ရှိတယ်။ အစုအဝေး နဲ့ ရဟန်းခံတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း မှာ တစ်လအတွင်းမှာ အာသဝေါကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ကြား လိုက်ရတာရှိတယ်။ အရိယာရဟန်းတော်များကို ဖူးတွေ့ရတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါတွေကို လည်း အနုပုဗ္ဗရဟန်းက အလွန်အားကျတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို အလွန်ရှိသေလွန်း လို့လည်း ကြောက်ရွံ့နေရတယ်။

အဲသည့်စိတ်က မအိပ်နိုင် မစားနိုင်အောင်ဖြစ်လာတယ်။ တမှိုင်မှိုင်တတွေတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အထီးကျန် တစ်ပါးတည်းနေချင်တဲ့စိတ်သာ ဖြစ်နေတယ်။ နေ့ရှည် လများ အအိပ်အစားပျက်တော့ မျက်တွင်းချောင်လာတယ်။ အရေအသားကြိုလိုလာတယ်။ စိတ်အားငယ်လာတယ်။ စိတ်လက်မကြည်တော့ သွေးက မကြည်တော့ဘူး။ သွေးသား

မသန့်ရှင်းတော့ အသားအရေပေါ်မှာ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းခူ အစရှိတဲ့ ယားနာတွေ ပေါက်လာတယ်။ ကိုယ်ရေကိုယ်သား ပူလောင်လာတယ်။

အနုပုဗ္ဗရဟန်းဟာ သူ့ယားနာတွေကို အားရပါးရကုတ်နေတာတွေ့တော့ သာမဏေကလေးများက လာမေးကြတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဘာကိုစားမိလို့၊ ဘယ်လိုဟာကိုလုပ်မိလို့ ဒီယားနာတွေ ပေါက်လာတာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အရှင်ဘုရားဟာ ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောဘဲ တစ်ပါးတည်း ထိုင်ပြီး ငိုငိုချင်ငိုငိုနေတယ်၊ မှိုင့်ချင်မှိုင့်နေတယ်၊ တစ်နေရာရာမှာရပ်ပြီး တွေးချင်တွေးနေတယ်၊ ငေးချင် ငေးနေတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဘုရား” လို့ ကလေးသူငယ်ပီပီစပ်စပ်ကြတယ်။

သည်တော့ အနုပုဗ္ဗရဟန်းက -

“သာသနာတော်မှာ မပျော်တော့လို့ပေါ့” ဟု ခပ်တိုတိုဖြေတယ်။

“ဘာပြုလို့ မပျော်တာလဲ” လို့ ထပ်မေးပြန်ပါရော၊ အဲသည်လိုမေးတော့ သူ့ရဲ့ ဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို အကုန်အစင်ပြောရတော့တာပေါ့။

အဲသည်မှာ သာမဏေလေးများက အနုပုဗ္ဗရဟန်းရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ပြန်ပြောကြတယ်။ အဲသည်လို ပြန်ပြောတော့ အနားက ရဟန်းတွေပါ ကြားကုန်ကြတာပေါ့။

သည်တော့ - ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနဲ့ ရဟန်းများက ခေါ်မေးကြတယ်။

“ငါ့ရှင်-သာသနာတော်ကို ဝင်စက အလွန်တက်တက်ကြွကြွရှိပါလျက်နဲ့ တစ်နေ့တခြား မရွှင်မပျ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်လာတာကို ငါတို့ သတိထားမိပါရဲ့၊ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းမှာ ငါ့ရှင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလေလားလို့ မမေးခဲ့ပါဘူး၊ အခုတော့ ငါ့ရှင်ရဲ့အကြောင်းကို သာမဏေကလေးများက လာလျှောက်ကြတယ်၊ သူတို့လျှောက်သလို ငါ့ရှင်က သာသနာတော်မှာ ငြီးငွေ့ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ မှန်သလား၊

အဲသည်လိုမေးကြတော့ အနုပုဗ္ဗရဟန်းက အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လူထွက်လိုကြောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားတယ်။

သည်တော့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက -

“ငါ့ရှင် အနုပုဗ္ဗ၊ ရဟန်းတစ်ပါးအား သိက္ခာချပေးရမည်ကိစ္စမှာ အလွန်ဝန်လေးသောကိစ္စဖြစ်တယ်။ နှမြောကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကိစ္စလည်းဖြစ်တယ်။ ထို့အပြင် ငါ့ရှင်ရဲ့ အမှုက မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် သိသင့်သိထိုက်သောအမှုဖြစ်တယ်၊ တရားအပေါင်းကို သိတော်မူတဲ့ သဗ္ဗညုတ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့ရှင်ရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို စိတ်ချမ်းသာလာအောင် နည်းပေးလမ်းပြ ပြုတော်မူပါလိမ့်မယ်” လို့ ဖျောင်းဖျပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ခေါ်သွားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားရဟန်းတို့၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာရောက်ကြသလဲ” လို့ မေးတော်မူတယ်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဤရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ စိတ်ဆင်းရဲနေရကြောင်း၊

တပည့်တော်တို့အား လျှောက်ထားပါသည်ဘုရား။ လူထွက်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း သိရပါသည်ဘုရား” ဟု ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက လျှောက်ထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ချစ်သား အနုပုဗ္ဗ၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်သလား” လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အသံတော်ဟာ မဟာကာရဏီက ဂုဏ်တော်နှင့် အပြည့်အဝသာယာအေးမြလို့ ကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ထိုမဟာကာရဏာရှင်ကြီးရဲ့ သာသနာတော်မှာ မပျော်နိုင်တဲ့ မိမိအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းလာတယ်။ စိတ်ထိခိုက်လာတယ်။ မျက်ရည်များက သင်္ကန်းပေါ်ကို တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။

“အမှန်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား” လို့ ဆို့နှစ်တုန်ယင်စွာ လျှောက်လိုက်ရတယ်။

“အဘယ်ကြောင့် မပျော်ပါသလဲ ချစ်သား၊” ဟု မေးစစ်တော်မူပြန်တယ်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်ဟာ ဆင်းရဲမှုလွတ်ချင်လို့ ရဟန်းပြုခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်အား ကမ္မဝါစာဆရာ နိဿရည်းဆရာက အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားပါတယ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက ဝိနည်းတရား ဟောကြားပါတယ်၊ ဘုရားတပည့်တော်ဟာ စောင့်ထိန်းစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာတွေ များလွန်းလို့ လက်တောင်မကွေးမဆန့်ဝံ့အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အပြစ်များစွာ မပြုမိမီ လူထွက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပါတယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

“ချစ်သားရဟန်း - သင်က တစ်ခုတည်းသော အရာကိုသာ စောင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီပြင် တရားတွေကို စောင့်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မြတ်စွာဘုရား၊ အဲဒီတစ်ခုတည်းသောတရားဟာ ဘယ်တရားပါလဲ ဘုရား”

“သင်ချစ်သားရဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်ရန်ဖြစ်တယ်၊ စောင့်နိုင်ပါမည်လား”

“စောင့်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“စောင့်နိုင်ရင် သင်ချစ်သားရဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်ပေတော့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး အထက်ပါဂါထာကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဦးမင်္ဂလာသည် လွန်ခဲ့သောသင်္ကြန်ရက်အတွင်းက ဒုလ္လဘရဟန်းခံခဲ့သည်ကို တွေး၍ သက်မ၊ ချလိုက်မိလေသည်။ ။

ပဗ္ဗဇ္ဇိတဘာဝေါဒုလ္လဘော

